

Za chvíli ohlásí náš velkolepý příchod a my společně vyjdeme na zahradu, jako jedna velká a silná královská rodina, kterou jsme. Nebo to alespoň předstíráme. Když jsme s Eddiem vstoupili, otec se tvářil našťavaně a major Davenport vypadal kvůli naší nedochvilnosti dost rozladěně. V rohu stál králův osobní lékař, v ruce držel sklenku vody. Malý, kulatý a ve špatně padnoucím obleku s koženou doktorskou brašnou v ruce, doktor Goodridge se nikdy od krále nevzdaloval.

Dělala jsem, že nevidím, jak je otec našťavaný, a zamířila rovnou k sestřenici Matildě. Byla dcerou otcovy sestry Victorie. „Jsi v průšvihů,“ zašeptala mi do ucha, zatímco jsme se objímaly.

„Stejný příběh, jen jiný den,“ odpověděla jsem a přesunula se k Matildiným rodičům, vévodovi a vévodkyni ze Sussexu. Ještě mi nepopřáli k narozeninám. „Tak ráda tě vidím, Victorie,“ rozplývala jsem se a nadšeně ji objala, pak jsem se přesunula ke strýci. „A tebe taky, Phillipe.“

„Vypadáš... krásně,“ odpověděla Victorie nepřesvědčivě, zatímco Phillip se zděšeně rozhlížel.

Sladce jsem se usmála. Dokážu být stejně falešně zdvořilá jako oni. „Díky, že jste přišli.“

„Adeline.“ Došel k nám otcův mladší bratr Stephen a tentokrát byl můj úsměv opravdový.

„Strýčku Stephene.“ Objala jsem ho kolem krku a přitáhla si k sobě jeho vysoké, hubené tělo. „Bylo to hrozné?“

„Co, trčet tu s králem a čekat, než se čestný host uráčí přijet? Skutečně zábavné, zlatíčko.“

Tiše jsem se zasmála a pustila se svého oblíbeného člena rodiny. Cestou jsem mu ještě narovнала kulaté brýle. „Díky, že jsi tady.“

„Třicetiny své neterě bych si přece nenechal za nic na světě ujít. Do konce kvůli tomu strpím i tenhle cirkus. Měla bys mi být vděčná.“

„Já jsem.“

Pak jsem se přivítala s jeho ženou Sarah, polibkem na obě tváře. Stojí mu věrně po boku, ale jejich manželství je klam – čistě jen na oko – strýčkova sexualita je jedním z nejlépe střežených britských tajemství. „I když si nejsem vůbec jistá, že tím hlavním hostem jsem právě já,“ řekla jsem a ukázala na druhou stranu místnosti, kde se všichni shlukovali kolem krále a Eddieho. Jeho návrat domů je také důvodem k oslavě a mně to ani trochu nevádí. Cokoliv, jen když to ode mě odvrátí pozornost. „Podplukovník Lockhart,“ oznámil otec a popadl Eddieho medvědími tlapami za nadloktí. „Jsem na tebe hrdý, synu.“

Eddie si králův ojedinělý projev citů užíval a zářivě se usmíval, když mu salutoval. „Díky, Vaše Veličenstvo.“

Otec se hlasitě rozesmál a popostrčil ho před okolo stojící rodinu. „Stejně jako jeho dědeček, otec a starší bratr je teď Edward důstojníkem Královského námořnictva, nejlepší z nejlepších.“

Všichni začali tleskat, včetně mě. Strýček Stephen se ke mně naklonil. „Všimla sis, že o mně se ani nezmínil? Můj drahý bratr, mocný král této vzkvétající země, se na mě sotva dokáže podívat. Homofobní starý blázen.“

Usmála jsem se a vděčně k němu zvedla oči. Stephen musel žít ve lži, aby neohrozil monarchii. „Uteč,“ navrhla jsem a nebylo to poprvé.

„A přijít o svoji měsíční rentu?“ Nelibě si odfrkl. „Sotva s těmi královskými drobnými vyjdu. Navíc žiju odmalička v luxusu, který mě nic nestojí, a manželka už dávno vzdala snahu mě napravit. Takže se hodlám dál plížit kolem a zaměstnávat tiskovou kancelář. Když už nic jiného, je to zábava.“

„Jsi lump, strýčku Stephene.“

„Ty máš tak co říkat, drahá neterínko. Ty máš co říkat.“

Znovu jsem se od srdce zasmála. Miluju strýčka Stephena, protože mě chápe. Sledovala jsem, jak otec tropí kolem Eddieho divadlo, ale

stejně jsem za něj byla šťastná. Protože to John byl vždycky tím nejoblíbenějším, nejvěrnějším, nejspolehlivějším a nejsvědomitějším z královských potomků a dokonalým dědicem drahocenného trůnu. John si vzal, koho mu řekli. Úžasně povolnou Helen. Eddie je náhradník a já jsem náhradník náhradníka a ta, o které otec otevřeně řekl, že je rád, že na ni nikdy nebude muset spoléhat.

Jenže zatímco se Eddiemu podařilo vstupem do námořnictva utéct před problémy, já takové štěstí neměla.

„A naše oslavenkyně.“ Královská pozornost se přesunula ke mně. Otec měl jako vždy nažehlený oblek a přes něj šerpu s mnoha čestnými vyznamenáními.

„Otče,“ vydechla jsem a ignorovala jeho nijak diskrétní nesouhlasný pohled na mé šaty. Lehce jsem se poklonila, než mě objal. „Jsi tu pozdě,“ zašeptal mi do ucha. „A co ta nesmyslná šaráda?“

Střelila jsem pohledem na druhou stranu místnosti a spatřila sira Dona, králova hlavního poradce a lorda komořího, který bere svou práci velmi vážně a informuje krále o... všem. „Tady se novinky šíří rychle,“ zamumlala jsem a všimla se, že sir Don mě také sleduje s předvídatelným nesouhlasem v očích. „Možná, že by občasná spontánní šaráda přinesla Vašemu Veličenstvu větší oblibu mezi obyvateli.“

„Dnes mě nepokoušej, Adeline.“

Setřásla jsem ze sebe jeho opovržení a nasadila úsměv, připravená čelit hostům pozvaným na oslavu mých třicetin. Salónek byl úžasně připravený, ale už jsem tu dvacet minut, a ještě jsem neměla ani doušek šampaňského.

Všichni jsme se shlukli kolem otce s matkou v obvyklé uspořádané formaci před francouzskými dveřmi, vedoucími do umělecky udržovaných zahrad s fontánami, ze kterých tryskala voda do všech stran, a zelenými trávníky, u kterých nebylo ani stéblo jiným směrem, než by mělo být. Celý palác byl dokonalý, stejně jako královská rodina.

Zhluboka jsem se nadechla a narovnala ramena, když se dveře otevřely, a dav lidí, které jsem většinou neznala, začal tleskat a vítat nás. Otec s matkou si mohli ukroutit zápěstí a rozvázně mávali, zatímco my ostatní jsme stáli za nimi jako jednotná armáda a dopřáli všem tu čest nás pár minut obdivovat.

Při prvním náznaku králova pohybu nohou jsem se vzdálila a popadla z nejbližšího podnosu sklenku šampaňského.

„Už toho máš dost?“ zeptal se Eddie, sundal si z hlavy zelený baret a prohrábl si tmavě blondřaté vlasy.

Z nás tří jsem jediná, kdo zdědil matčiny španělské rysy. John má tátovy světlé vlasy a modré oči a Eddie je s blond vlasy a oříškově hnědýma očima někde mezi králem a královskou chotí.

„Je to vážně fraška, no ne?“ Napila jsem se šampaňského a sledovala, jak se moje rodina rozprchla různými směry a nechává se obtěžovat hosty, kteří jednoduše umírali touhou zahrnout královské příslušníky komplimenty a lichotkami. Zasmála jsem se. Všichni byli monarchisté, ti nejlepší svého druhu, když došlo na líbání královských zadků. Nebude tu ani jediný člověk, který by otevřeně vystupoval proti. Chraň nás pánbůh. Tyhle bastardy si držíme pěkně od těla. Ačkoliv jsem v duchu pyšná, že když dojde na mě, zase takoví protimonarchisté nejsou.

Ukázala jsem sklenkou šampaňského na druhou stranu trávníku, kde právě strýček Stephen předváděl s manželkou divadlo, zatímco si povídal s hosty. „Králov bratr je teplý jako letní den,“ zamumlala jsem směrem k Eddiemu. „Jeho manželství je podvod bez lásky.“ Přesunula jsem sklenku k tetě Victorii a strýci Phillipovi, kteří se smáli od ucha k uchu, a přenesla váhu na druhou nohu. „Strýček Phillip a teta Victorie, vévoda a vévodkyně ze Sussexu, jeden na druhého se stěžují dokážou podívat, natož spolu mluvit. A támhle je náš báječný bratr, dokonalý princ John a jeho dokonalá žena, princezna Helen, kteří mají

všechny předpoklady být dokonalými nástupci našich rodičů, až na jednu věc.“

„A tou je?“ zeptal se zaujatě Eddie.

„Jsou svoji osm let a stále nemají potomka.“

Eddie se rozesmál. „Myslíš, že nás dokonalý bratr střílí slepými náboji?“

„Asi není tak dokonalý,“ zamumlala jsem a mávla na číšníka, aby mi vyměnil prázdnou sklenku za plnou.

„Co není dokonalé?“ Připojila se k nám Matilda a všichni tři, ti nejnornálnější z celé rodiny, jsme tam postávali a popíjeli šampaňské.

„Dědic, který ještě nemá *svého* dědice,“ odpověděla jsem přes okraj sklenky.

„Adeline si myslí, že střílí naslepo,“ dodal Eddie a znovu se zadíval na bratra, který vypadal ve své uniformě s šerpou až příliš oficiálně.

„Adeline se plete,“ podotkla Matilda, a tím na sebe strhla naši pozornost. Zazubila se. „Slyšela jsem, jak máma mluvila s králem. Zdá se, že budete mít velmi brzy neteř nebo synovce.“

„Ona je těhotná?“ zeptala jsem se, sklenku se šampaňským u pusy. Matilda přikývla. „To je od nich pěkné, že se o tu novinku podělili. A kdy nám to plánují říct?“ Sotva jsem ta slova dořekla, otec požádal všechny přítomné o pozornost a mě okamžitě došlo, že mi nebude přát k narozeninám.

„Ted?“ prohodil Eddie a zazubil se na mě.

„Nejdřív jsi to *ty*, kdo mi sebere veškerou pozornost, a teď tohle?“ Naoko jsem se zamračila a Eddie mě objal kolem ramen a políbil na spánek. „Kdy si užijeme nějakou pořádnou zábavu?“

„Buď trpělivá, princezničko,“ uklidňoval mě. „Nejdřív povinnosti.“

Poslouchali jsme královu řeč. Měl by za ni asi dostat nějakou cenu. Vyjádřil v ní svůj vděk tak báječné rodině, která ho jako krále velmi podporuje. Prostě pořád to samé stále dokola. A pak všem prozradil

novinku o očekávaném přírůstku královského rodu. Johnova manželka si hladila dlaní břicho a usmívala se na mého bratra. Toužila po moci. Vždycky taková byla. A z tohohle musela být u vytržení. Čekala v pořadí druhého následníka trůnu, což pro nás s Eddiem znamenalo, že jsme zase klesli na pomyslném žebříčku. Díkybohu.

„Trůn se ti vzdaluje, můj nejdražší bratříčku,“ zašeptala jsem Eddiemu do ucha a Matilda se hystericky rozesmála. Eddie ji okamžitě následoval. „Co?“ zeptala jsem se nevinně a našpulila rty. „Ty nechceš být jednoho dne králem?“

„Asi stejně, jako ty chceš být královnou.“ Uchechl se a nasadil si zelený baret zpátky na hlavu a vydal se směrem k matce.

„Vy dva jste hrozní.“ Matilda do mě strčila ramenem, zrovna když jsem zachytila čísi pohled. A *poznala* ho, ačkoliv mi bylo záhadou, co tady dělá. „Je to Josh Jameson?“ zeptala jsem Matildy a diskrétně ukázala bradou směrem k davu lidí na trávníku.

„Myslíš toho herce? Toho sexy Američana?“ Natáhla krk, aby dobře viděla, a pak tiše zalapala po dechu. „Ach bože, ano. Co tady dělá?“

„Nemám nejmenší tušení,“ odpověděla jsem a ustoupila o pár kroků doprava, abych lépe viděla. Klidný nádech, ale výdech už jsem uhlídat nezvládla. Bože můj, naživo je ještě víc okouzlující. Člověku dochází slova. Zářivě modré oči, ze kterých sálají rošťárny a čirý sex, permanentně rozčuchané hnědé vlasy a odpovídající strniště. Je dokonale nedokonalý a nebezpečně krásný. Josh Jameson. Povzdechla jsem si a usmála se, zatímco jsem si užívala výhled. Nedávno ho zvolili nejvíc sexy mužem planety a na svém kontě má i Oscara. Je dokonalým příkladem muže, který se objevuje v sexuálních fantaziích každé ženy. Hollywoodský fešák z plakátů. Zatracený bůh. Jenže pro mě byl zapovězený. Nejvíc sexy muž je zakázané ovoce. Typické. Nasupeně jsem našpulila ret, ale nepřestávala obdivovat jeho vypracované tělo. V duchu jsem proklínala svou královskou krev. Pak se ovšem podíval

mým směrem a naše oči se setkaly. Rychle jsem se odvrátila, lehce omráčená planoucím modrým pohledem. *Co tady dělá?*

„Brzy proběhne londýnská premiéra jeho nového filmu,“ zamumlala Matilda a hodila si do pusy jednohubku. „Četla jsem to v jednom časopise.“

„Ale proč je tady? Na mé narozeninové párty?“

Ignorovala otázku a vytřeštila oči. „Ach bože, Adeline. Jde k nám.“

„Cože?“ Cítila jsem, jak se pomalu narovnávám a všechny svaly se mi zatínají. „Proč by to proboha dělal?“ Tvář Joshe Jamesona zdobila milióny billboardů a obálek časopisů po celém světě. Jeho reputace playboye ho všude provázela a teď byl tady? Osobně? V obleku a v celé své nedokonalé a distingované kráse? Na mojí narozeninové párty?

Na mírně zčervenalé tváři jsem pomalu vykouznila široký úsměv. Josh Jameson. Ach můj bože.

„Vaše Výsosti.“ Drsný americký přízvuk zahrál přesně na tu správnou strunu. A tím nemyslím srdce, ačkoliv i to dozajista zpívalo blahem. Celé tělo mě brnělo vzrušením. *Vaše Výsosti*. Nikdy dřív mě ta slova tak nevzrušovala. Vždycky jsem měla tendence je komukoliv, kdo je v mé souvislosti použil, nacpat zpátky do chřtánu. Pomalu jsem se otočila a tázavě naklonila hlavu ke straně, abych mu naznačila, že se má představit. Samozřejmě že jsem věděla, kdo to je, ale hluboko uvnitř jsem to nechtěla dát najevo.

„Josh Jameson.“ Usmál se zářivě bílým a oslnivým úsměvem s náznakem dolíčků ve tváři, ale bylo nad slunce jasnější, že mi to nespokl. Kdo by ho taky neznal?

Ani jsem se nesnažila zakrýt ostýchavý úsměv. „Je mi potěšením, pane Jamesone. Prosím, není třeba dodržovat formality. Můžete mi říkat Adeline.“ Lhala jsem. Tahle situace rozhodně *měla* zůstat formální a přesně to se i odrazilo v Matildiných vytřeštěných očích, když jsem se na ni podívala. Pravdou ovšem bylo, že jsem chtěla slyšet,

jak říká moje jméno. Tiše. Tím nádherným, drsným americkým přízvukem.

„Adeline...“ Převaloval to slovo na jazyku, až mi začala vřít krev v žilách. Rozhodně nezklamal. Pro lásku boží. *Zatraceně!* „Všechno nejlepší k narozeninám.“

Zhluboka jsem se nadechla a dovolila si užít potěšení z pohledu na jeho vysoké, štíhlé tělo. Třídílný oblek doslova křičel do světa, že je šitý na míru, a boty měl bezpochyby také ručně dělané. Ale zároveň vypadal, jako by se vůbec s úpravou svého zevnějšku nenamáhal. Světle růžový kapesník neměl v náprsní kapse složený, ale namačkaný, jako kdyby ho tam strkal na poslední chvíli. Vypadal dokonale nedbale, perfektně střižené oblečení, ale zanedbaná tvář a rozčuchané vlasy. Bože, byl k sežrání.

Z transu mě vytrhlo dloubnutí loktem. Matilda na mě zírala, otázku v očích. Rychle jsem se sebrala a střelila pohledem nahoru, kde mě upřeně pozoroval Josh Jameson. Nebylo pochyb, že si uvědomoval, pod jakým drobnohledem se ocitl. Odkášlala jsem si a pozvedla sklenku směrem k sestřenici. „Pane Jamesone, tohle je Její Výsost vévodkyně z Kentu.“

„Je mi potěšením, pane Jamesone,“ zavrňela Matilda. „Můžete mi říkat Matildo.“ Její sarkasmus mi neunikl.

„Potěšení je na mé straně.“ Jameson se usmál vědoucím úsměvem. Tohle už na mě bylo moc.

„Takže jak jste se ocitl na mé narozeninové párty?“ zeptala jsem se nonšalantně a snažila se znít, jako by mě to vůbec nezajímalo.

„Můj otec sloužil před mnoha lety s králem v Iráku.“

„Ale vy jste Američan.“

„No to mě poser,“ prohodil a drze se usmál. Zůstala jsem na něj pobouřeně, ale zároveň užasle zírat.

„Vy Britové a my Yankeeové jsme na stejné straně, madam.“

„To vím.“ Dramaticky jsem protočila oči, ale celé tělo mě brnělo čímisi divokým. On v mé přítomnosti zaklel. Je neslýchané používat vulgaritu v přítomnosti člena královské rodiny.

„Otec je teď senátorem.“ Ukázal ke králi, který hovořil s poměrně kulatým mužem v černém obleku. „Byl ve městě a král měl za to, že bychom se k němu a jeho úžasné rodině možná rádi připojili.“

„Jak milé,“ zamumlala jsem. „Takže jste vlastně přišel bez pozvání, nebo se tomu říká jinak?“

„No,“ pokrčil rameny. „Žádný normálně uvažující muž by si nechal ujít příležitost setkat se s nádhernou a slavnou princeznou Adeline. A musím říct, Vaše Výsosti, že vaše fotografie ani zdaleka neodpovídají skutečnosti.“

Silou vůle jsem se přinutila nevytřeštit oči. V té nezřetelné odpovědi jasně zazněl chtíč a nevyřčený návrh. S úšklebkem jsem se usmála. „Doufám, že si tedy skvěle užíváte.“

„Ach, ano. A vy?“

„Zlepšuje se to.“ Rozvážně jsem se napila šampaňského, fascinovaná zábleskem v Jamesonových modrých očích.

Usmál se a přelétl pohledem naše okolí. „Často jsem přemýšlel, jak jsme si podobní.“

„Och? A v čem?“

„Zdáte se velmi vášnivá.“

„Opravdu?“

„Ano.“ Vyzývavě se usmál. „Stejně jako já.“

„Zajímavé.“

„A zdá se, že víte, co chcete.“

„Jistě.“

„Rád se bavím.“

„Stejně jako já, pane Jamesone. Stejně... jako... já.“

„Takže jsme pro sebe jako stvoření.“

Zasmála jsem se a cítila Matildino zoufalství, že musí být u našeho flirtování. Měla jsem v plánu vyhrát. „Pouze ve vašich snech, pane Jamesone.“

„Nebo možná, Vaše Výsosti, v těch vašich.“ Josh po mně střílel dalším z jeho oslňujících úsměvů, a stydím se to přiznat, ale měla jsem problém zachovat klidný výraz. Takže jsem udělala, co umím nejlépe, a osvobodila se od dusivé intenzity jeho přítomnosti, než ze sebe udělám blázna a začnu slintat. „Omluvte mě.“ Klást jednu nohu před druhou se najednou zdálo těžší, než by ve skutečnosti mělo být. „Bylo mi potěšením vás poznat, pane Jamesone.“ Při odchodu jsem se v duchu proklela za špatný výběr slov. Potěšením?

„To rozhodně,“ zamumlal a otočil se za mnou, když jsem ho mījela. Střelila jsem po něm pohledem, a když se naše oči znovu setkaly, tvářil se téměř samolibě.

Sakra. Celou cestu k matce jsem si nadávala.

„Ty se červenáš, Adeline?“ zeptala se Matilda a znovu mě dloubala do žeber, když mě dohnala.

Odfrkla jsem si a narovнала se. „O čem to mluvíš?“

Mé řečnické otázky se jenom uchechtla. „Nikdy bych si nepomyslela, že se toho dožiju.“

„Nedožiješ.“ Zářivě jsem se usmála, protože matka rozpráhla paže k objetí.

„Adeline, zlatičko, jak si užíváš oslavu?“ Její španělský přízvuk už téměř nebyl patrný, mohla za to stříbrná lžička, kterou jí cpali do úst od chvíle, kdy souhlasila s tím, že si vezme mého otce. Nedokázala ovšem úplně potlačit radost z mé chuti do života a přirozené elegance. Což by vzhledem k tomu, že jsem obojí zdědila po ní, ani neměla dělat. Ale jako obvykle ji nemohla dávat otevřeně najevo. I z matčina nepatrného úsměvu jsem ovšem poznala, že v duchu *obdivuje* můj výběr šatů pro dnešní večer.

„Báječně, matko.“ Políbila jsem ji na obě tváře a ohlédla se přes rameno. Josh Jameson znovu zachytil můj pohled a mrkl na mě. On na mě zatraceně mrkl. Ten má ale nervy. Kdo si dovolí mrkat na člena královské rodiny? Nafoukla jsem se a obrátila se k němu zády, pobouřená jeho chováním. A vzrušená. Zatraceně vzrušená. „Takže nový přírůstek do rodiny.“ Odložila jsem prázdnou sklenku na podnos a sepjala ruce. „To je skvělé.“ S omluvou jsem odtáhla Johna a Helen od nedaleké skupinky. „Gratuluji.“ Oba jsem je vřele objala. Opravdu jsem měla radost. Sice to nebyli moji nejoblíbenější lidé na světě, oba pokrytečtí a řádně zdvořilí, ale více pozornosti pro ně znamená méně pro mě. Doufám. Helen s těmi pečlivě vykrouženými rty se na mě usmívala falešným úsměvem, ze kterého čísel chlad a nesouhlas. „Je nám líto, že jsme ti ukradli tvoji narozeninovou oslavu.“

„Ne, to není.“ Rozesmála jsem se a mávla nad jejich omluvou rukou. Ale Johna ani Helen to neurazilo, místo toho se nechali obklíčit dalšími hosty, aniž by mi popřáli všechno nejlepší.

„Tohle je mučení ve své nejryzejší podobě,“ pronesla Matilda a usrkávala šampaňské, protože neměla nic jiného na práci. Princ John a Helen si mezitím užívali pozornost a přijímali gratulace. „Ne, že bych byla uražená, že mi nikdo nepřeje, spíš mě štvalo, že jak už je v téhle zatracené rodině dlouholetou tradicí, budoucnost monarchie má přednost před *vším*.“

Povzdechla jsem si a sklopila pohled k prázdné sklence, která byla zničehonic nahrazena plnou dřív, než jsem se k tomu sama rozhodla. Zvedla jsem hlavu a uviděla před sebou stát Joshe Jamesona.

„Chyběla jsem vám?“ zeptala jsem se troufale a předstírala klid.

„Možná, Vaše Výsosti.“ Lehce si se mnou přiřtukl.

„Prosím, ne tak formálně.“

„Nezdá se mi správné oslovovat vás tak důvěrně, když jste třetí v pořadí na britský trůn.“

Lehce jsem se zasmála a cosi v jeho modrých očích se změnilo. Jako by je zalil tekutý jantar, takže vypadaly zelenější. Sledovala jsem, jak se Matilda vzdaluje ke svým rodičům a cestou nepatrně vrtí hlavou. Moc dobře totiž věděla, že ve mně právě vyhrálo moje neposlušné já, a nehodlala se toho účastnit. Jenže já jsem rebelka už od narození. Jen ji teď přiřívuje jistý atraktivní Američan a příslib rozkoše, který ve mně vzbuzuje. Josh Jameson pro mě není vhodným mužem, s nímž bych se měla vídat, spát nebo ho i jen políbit. Ale právě to mě nutí k tomu, abych to všechno chtěla ještě mnohem víc. Pokušení vzdorovat pravidlům je příliš silné, než abych mu odolala.

Nespouštěl ze mě oči, pozoruhodnou tvář jako odraz dokonalosti. Přímo přede mnou stál muž, ze kterého se mi vařila v žilách krev, už jen tím, jak se na mě díval. Musela jsem na vteřinu odvrátit zrak a párkrát zamrkat. „Nenechte moje pořadí na trůn, aby vám nahnalo strach,“ odpověděla jsem a znovu se na něj podívala. Zvedla jsem sklenku a pozorovala ho přes okraj. Napila jsem se. A polkla. Pomalu.

„Aby mi nahnalo strach?“ zopakoval zaujatě.

„Ano.“

„Proč bych měl mít strach?“

„No.“ Rozesmála jsem se, jako kdyby se musel ptát. „Můj starší bratr je dědic trůnu. Můj druhý bratr Eddie je jeho náhradník. A já jsem náhradník náhradníka, ale ani jeden z nás nebude potřeba. Joh-nova manželka je těhotná a s každým dalším potomkem mých sourozenců klesám na žebříčku níž a níž.“ *A vzdaluju se z výsluní*, pomyslela jsem si. Obojí je dobré. „Skutečně nejsem tak důležitá, jak si všichni kolem myslí.“

„Nemám strach,“ pronesl Jameson na rovinu. „Ani v nejmenším.“

Jeho odpověď mě překvapila, ale téměř se mi podařilo zachovat si klid. Žádný muž ještě nikdy neměl tu drzost říkat mi takové věci. Většina z nich našlapovala kolem mého královského titulu po špičkách,

nedočkavá mě potěšit. A nikdy mě kvůli žádnému nebrnělo celé tělo vzrušením. Měla jsem milence, a že jich bylo dost, ale tenhle muž... Così ve mně zažehl s takovou lehkostí, až to bylo neuvěřitelné. Měla jsem nutkání se na to vykašlat. *Ale kde by pak byla nějaká zábava?* „Jsem pro vás jen výzvou,“ řekla jsem stejně upřímně. Pokud chce mluvit otevřeně, nevidím důvod, proč bych se neměla chovat stejně.

Usmál se a vzal si od procházejícího číšníka sklenku šampaňského i pro sebe. Pak počkal, dokud nebudeme skutečně sami, než mě probodl vážným pohledem. „V tom případě také nepředstírejte, že pro vás znamenám něco víc než jen výzvu, Vaše Výsosti.“

Ta slova mě znovu donutila narovnat se v ramenou. „Pevně věřím, že nic takového nepředstírám.“

Naklonil hlavu. „Zajímavé.“

Napodobila jsem jeho gesto. „To vskutku je.“

Vědoucně jsme se na sebe usmáli. Celá naše výměna byla spíše skandální, ale už dlouho jsem si neužila tolik zábavy. „Takže jak jsem řekl,“ pokračoval. „Jsme si zvláště podobní. Ale vy jste naprosto mimo moji ligu, Vaše Výsosti.“

Přála bych si, aby mě přestal oslovovat tak formálně. Rozptylovalo mě to od snahy udržet si před ním tvář. „Říká kdo?“

„Všichni, předpokládám.“ Vyzývavě se ušklíbl.

Rozhodně by se na mě neměl takhle dívat. Provokoval mě a já skutečně nepotřebovala ještě víc pobízet, natož od někoho tak božsky nádherného jako byl on.

„Jenže já nikdy podle pravidel nehrál,“ dodal tiše.

„Já také ne.“

Znovu se ušklíbl. „Přijdu o hlavu.“

„Čí hlavu?“ zeptala jsem se s úsměvem, protože jsem si naši slovní přestřelku nesmírně užívala. Jeho úšklebek se změnil v upřímný úsměv, který byl daleko za hranicemi tohoto světa. Ačkoliv jsem si jistá, že jím

maskoval šok z mé neomalenosti. Šok je fajn. „Takže je pravda, co se říká?“ zeptal se a podle výrazu už sprádal plány.

„A co se říká?“ Nenučeně jsem se rozhlédla a spatřila otce, jak nás pozoruje. Jeho vysoká a přezdobená postava mu dodávala na královské důležitosti. A on navíc králem už byl. Usmála jsem se a pozvedla jeho směrem sklenku a on mi gesto vrátil, akorát se u toho neusmíval a pohledem střídavě sledoval Joshe a mě. Pozoroval pana Jamesona přesně tak, jak se dívá na všechny muže, kteří projevují sebemenší zájem o princeznu. Nesouhlasně a jako by už v duchu plánoval jejich zmizení z mého života.

„Jdou zvěsti, že Adeline Lockhartová je nejvzpornějším členem královské rodiny všech dob,“ odpověděl Jameson a přitáhl mou pozornost zase k sobě. „Po pár minutách ve vaší přítomnosti jsem došel k závěru, že je to pravda.“

„Nemáte ani nejmenší ponětí.“ Jazykem jsem si přejela po vnitřní straně tváře, zatímco on přemýšlel o mé odpovědi. „Mám jen dvě neřesti, pane Jamesone.“

„A těmi jsou?“ zeptal se. „Ne, počkejte. Myslím, že jednu z nich už znám.“ S pronikavým pohledem upřeným do mých očí našpulil rty. „Jednou *musí* být žhaví Američané.“

„Přesně tak,“ odpověděla jsem upřímně a vysloužila si spokojený úšklebek. „Takže jak to jde v Hollywoodu?“

„Och, takže vy víte, kdo jsem?“ zeptal se domýšlivě. „Ale, ale, Vaše Výsosti. Pokud hodláte předstírat nevědomost, musíte to sehrát až do konce.“

Nejradši bych se nakopla, ale místo toho jsem jen otočila oči v sloup. „No?“

„Je to únavné,“ odpověděl otevřeně. Moje představivost nabrala na obrátkách. Únavné. To bych se vsadila. Viděla jsem ty nekonečné zástupy žen omotané kolem jeho vypracovaného těla.